

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica izgonirii lui Adam din rai

O, Mi-e dor de iubirea Mea în om, și Mi-e dorul lung și greu. Sunt Cel ce l-am zidit pe om din iubirea Mea, ca să-l fac pe el apoi casă iubirii Mele și să Mă odihnesc de ea, căci iubirea este grea, și are nevoie de odihnă. Mai înainte de a fi omul a fost iubirea Mea, iubirea cea din Dumnezeu, și am făcut din ea pe om, și apoi l-am făcut din lut, ca să-l fac casă iubirii Mele și să Mă uit la ea și să Mă odihnesc în ea apoi de greul iubirii Mele, că e mare Dumnezeu, și are nevoie de odihnă.

Intru cuvânt în cartea Mea din zilele acestea și găsesc deschis și intru și grăiesc pentru începutul Meu cu omul. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și eram Cuvântul la început ca și acum, la sfârșit, și toate s-au făcut prin cuvântul Meu cel grăit, și fără Mine nu s-a făcut nimic, căci numai Dumnezeu este Cel ce face, numai El. Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Cel ce fac, și din iubire am făcut și fac, căci Eu sunt iubire, și Mi-e tare multă rana după ce l-am făcut pe om, căci nu M-am putut odihni cu iubirea Mea în el. L-am făcut ca să-Mi odihnesc iubirea Mea cea multă și grea și să Mă uit la ea față în față cu ea, și am zis că este bine, și de atunci Eu sunt numai o durere. Cuvântam cuvânt de facere și apoi Mă uitam și vedeam că este bine, și am privit apoi peste toate câte le făcusem, și erau bune foarte cerul și pământul și toată oștirea lor, și în ziua a șaptea M-am odihnit de toată facerea pe care o făcusem. Cunoștea omul numai binele, căci așa am voit Eu pentru el, și așa de mult l-am iubit, și am voit să nu cunoască el răul, și nici răul pe el, și de aceea i-am zis să se păzească de rău și să lucreze binele, ca să fie fericit și nemuritor. Numai cel ce cunoaște răul, numai acela este muritor, căci i-am zis lui Adam: *«Să nu iei din pomul binelui și răului, fiindcă în ziua când vei mânca din el vei muri!»*.

O, n-a ascultat omul ca să nu se atingă de cele ce erau ale lui Dumnezeu, de cele ce numai Dumnezeu trebuia să le știe și să le țină sub pază, și să-l păzească pe om să ispitească pe Dumnezeu, dar omul a dorit să ispitească ființa lui Dumnezeu, și așa a făcut, și apoi și-a văzut căderea și s-a temut de Dumnezeu și a dat să se ascundă. Eu însă eram cu pasul și cu glasul peste el, iar când l-am strigat să-Mi răspundă unde este ascuns, murise, murise față de Mine, căci cine cunoaște ca Dumnezeu, se dorește pe sine apoi, nu-L mai dorește pe Dumnezeu și nu-L mai are pe Dumnezeu mare peste el, căci se ascunde de El, așa cum s-a ascuns Adam. Cel ce se ascunde, din pricina răului din el se ascunde, și omul dă vina unul pe altul din unul în altul înaintea lui Dumnezeu, așa cum a fost la început, după ce răul a fost cunoscut de om, făcându-se păcat în om, moartea lui Dumnezeu în om.

O, ce mare iubire au avut pentru răscumpărarea omului din păcat cei care au rânduit deschiderea vederii omului și zile de post îndelungat, după ce el vede căderea lui din viață prin trezirea răului în el! Au așezat sfinții și părinții cincizeci de zile de post pentru cei credincioși, și au dat ei pilda izgonirii lui Adam din rai, ca să aibă omul putere de pocăință și de post și de dor de rai, căci raiul a fost pe pământ, și tot pe pământ este și acum, și este acoperit în taină și are sabia focului cel nevăzut în poarta sa.

Avea trup nemuritor Adam, dar neascultarea l-a îmbrăcat în trup muritor, în care locuiește pofta și păcatul, și s-a luat pe sine în gând Adam, și L-a dat din el pe Dumnezeu. O, nu este bine să stea omul cu el în gând, ci cu Mine în gândul lui să stea, căci cine stă cu el însuși în gând, acela nu-L mai are pe Dumnezeu în el, în gândul lui, decât pentru teamă, iar teama îl obosește pe om și îl face să se ascundă ca Adam. L-am povățuit pe om să caute să scape de păcatul ispitirii lui Dumnezeu și al omului și să nu mai facă neascultare spre păcatul acesta, căci Adam dacă a dat de la el ascultarea de Dumnezeu s-a pus să-L ispitească pe Dumnezeu și lucrarea Sa și ființa Sa și înțelepciunea Sa, că poate, poate ar fi să ajungă el mai deasupra lui Dumnezeu, dar trupul lui s-a

făcut în clipa aceea trup muritor, căci Eu i-am spus că în ziua când va călca porunca Mea va muri, și a trebuit să cadă Adam din rai apoi, ca unul care va muri cu trupul, și a făcut el suferința aceasta pentru tot neamul omenesc cel de după el.

O, iată cât strică un om care păcătuiește! În loc să fie cuminte, în loc să asculte, în loc să postească, așa cum Eu i-am spus, Adam s-a voit deasupra lui Dumnezeu și s-a pus să ispitească ființa lui Dumnezeu și lucrarea Sa, prin care toate s-au făcut. Nu Mă vedea Adam, și Îmi auzea numai mersul și glasul, și sfios l-am întrebat când el s-a ascuns: «*Nu cumva ai călcat cuvântul Meu?*».

Se întreabă omul cum de nu l-am oprit la timp pe Adam și de ce i-am spus numai după ce a păcăuit împotriva Mea și a lui? O, Eu știu ce am făcut. Eu l-am făcut din iubire pe om și l-am vrut să Mă iubească, dar dacă el n-a vrut, iubirea nu trebuie împinsă din spate, ci trebuie liber să facă omul aceasta, că altfel iubirea nu mai este ea. Chiar și când l-am întrebat de neascultarea lui, tot cu sfială l-am întrebat, căci eram Cel ce trebuia să fie iubit de cel zidit de Mine pentru iubirea dintre Mine și el apoi. Iubirea nu pedepsește când este în om, iar Eu eram Iubirea, și am lucrat cu sfială înaintea celui ce a călcat peste iubire, căci așa lucrează iubirea. Cine nu are iubire, nu are, dar cine o are pe ea, iubirea se face durere în cel ce nu are cum s-o odihnească pe ea.

Omul nu are iubire, căci are în el patima, iar iubirea nu este amestecată cu trupul omului. Vin cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, vin ca și la început, și grăiesc cu omul ca la început, și lucrez tainic, și nu se suie la mintea omului cum lucrez Eu lucrarea Mea cea de azi, iar omul îndoielnic și neascultător ca și Adam ispitește cu mintea sa lucrarea Mea și cade ca Adam, care a gândit să ispitească ființa Mea și să fie el în locul Meu Dumnezeu peste toate. O, mulți au căzut ca și Adam dintre cei care au ispitit lucrarea Mea cea de azi, căci necredința este fără de rușine când ea își face casă în om, când omul dă să umble ca Adam la înțeleșurile cele tainice și bine acoperite ale lucrărilor Mele în mijlocul oamenilor. Nu-l ajut pe om să priceapă cum lucrez Eu pentru el și pentru toate câte am de împlinit, dar îl ajut să creadă atingându-i inima, ajutându-i iubirea, iar cei ce cred tainelor Mele sunt numai cei ce iubesc cu iubirea Mea în ei, nu cu a lor, căci iubirea cea din om se face păcat în el și pentru el și pentru om, fiindcă omul se iubește pe sine prin iubirea pe care o are în el.

Grăiesc în ziua aceasta numai din durere, căci grea și lungă este vremea de când omul cel nemuritor s-a îmbrăcat în trup muritor prin cunoaștere, prin păcatul ispitirii, păcat prin care cu greu mai poate omul să creadă de la Dumnezeu, și prin care cade el din harul credinței, care vine de la iubire, de la Mine în cel ce Mă iubește de la inimă și nu de la minte. Toți cei care au dat să gândească cu mintea n-au avut aceia inima pentru Dumnezeu, și au pierdut calea și au trecut pe calea care rățăcește pe om. Acum două mii de ani am dat iarăși toată iubirea Mea pentru om și M-am făcut Eu Însumi Om, și M-am făcut pomul vieții pe pământ și M-am dat omului ca să creadă și să Mă ia în însuși trupul lui ca arvună a răscumpărării lui din păcatul căderii cea de la început. La început omul cunoștea numai binele, și apoi a luat și a cunoscut și răul, și apoi s-a rușinat de Dumnezeu, și unul de altul, căci s-au văzut goi, și cei ce nu au ascultat și-au cunoscut goliciunea apoi.

O, e slab omul. De atunci și până azi e slab și atras spre păcat. Îi este dor omului să cunoască păcatul, care înșeală prin trecătoarea lui îndulcire în carnea omului căzut. Aș voi să-și omoare singur omul otrava aceasta din el, căci ea l-a scos din rai pe om. O, dacă era bun ceea ce omul iubește și numește iubire, de ce l-am mai scos Eu pe el din rai?

O, e moarte în om ceea ce omul iubește în însuși trupul lui! Cum să-l scap pe om din balta lui de sânge, în care el stă îndulcindu-se din însuși sângele lui? Cum să fac, omule, cum, tată, să fac cu tine ca să condamni tu în trupul tău păcatul și să-l lași acolo necunoscut de tine, așa cum Eu am voit să fii tu când te-am așezat în rai dându-ți nemurirea? Îți place să mori? O, tu nu mori numai când trupul rămâne fără tine, fără sufletul tău. Tu mori ori de câte ori păcatul se îndulcește în tine cu otrava lui cea de la început, care te face să-L dai pe Dumnezeu din tine și să

stai tu în casa ta, făcută de Dumnezeu. N-ai fost recunoscător! Ai voit să cunoști despre Făcătorul tău, despre ființa Lui și ai dorit la ea, și, vai, te-ai prăbușit atunci, ca unul care ai umblat la ce nu era al tău.

O, stă omul față în față cu păcatul și nu-l poate birui și se unește cu el, un singur trup cu el apoi, și Domnul stă afară, căci este Cel fără de păcat. M-am făcut pomul vieții pe pământ acum două mii de ani ca să-l deprind pe om să Mă ia în el și să-și ceară în el apoi legea pomului vieții, prin care omul nu mai moare prin păcat, că numai prin păcat moare cel ce moare, căci păcatul se face diavol în om, în carnea omului pedepsit de păcatul din el, și cu care omul se ascunde în el și între om și om de alt om.

O, cine are milă de durerea Mea cea de la tot omul mereu, mereu, mereu? Rănit sunt, și iubirea Mi-e tot o rană. Rănit sunt, și Dumnezeu e tot o rană. O, pe cine îl doare de rana Mea? Când Adam a ajuns în durere el și-a adus aminte de Mine și de durerea Mea de la el și s-a căit și a căutat spre Mine ca să-Mi aduc aminte de el în durerea lui și să vin pe pământ să-l răscumpăr, căci el Mă așteaptă. Când el a părăsit trupul pe pământ ca să se întoarcă în Mine, el a găsit heruvimii sabiei de foc care se învârtea cu vâlvătaie în poarta raiului desfătării, păzind calea spre pomul vieții, și a așteptat Adam în poarta durerii făgăduința Mea pentru răscumpărarea lui, când Eu, Dumnezeu-Cuvântul, M-am făcut Om pe pământ ca să mor cu trupul ca Adam și să Mă duc după el să-l scot din cădere și să vadă el cu ochii lui pe Cel ce L-a îndurerat și L-a ispitit, neascultându-L atunci când i-a cerut, pe când Adam era cu trup nemuritor în rai.

L-aș vrea pe om îndurerat pentru toată durerea care a fost în rai de la neascultarea omului zidit de mâna Mea, durere care și acum este. L-aș vrea umilit pe om pentru păcatul din el. Postește omul de bucate, dar de păcat nu vrea. Nu-l doare de mila Mea când el păcătuiește. Înaintea Mea păcătuiește el și nu-l doare de mila Mea. O, dacă s-ar căi el pentru toți păcătoșii de până la el și de după el, ar învia omul din păcat, ar învia morții și viii și Mi-aș găsi odihna Mea pierdută, odihna Mea în om.

Vino, omule, la căință pentru păcatul cel din trupul tău, vino, tată, că nu e bine și cu Dumnezeu și cu păcatul! Păi vrei și cu Mine și vrei și cu păcatul? Dar tu n-ai văzut cum s-a întâmplat cu Adam, că n-a putut să rămână și cu raiul dacă a trezit în el păcatul? O, n-ai păstor să te învețe ca să crezi și ca să pricepi durerea Mea cea de la om. Vin Eu, și iată cum vin! Vin și te învăț și-ți grăiesc ca să înțelegi, numai să poți tu să ascuți ce-ți spun, și să nu faci ca Adam, care n-a stat ascultător și n-a crezut că moare când nu va mai asculta, și a murit prin păcatul din el trezit.

Am venit acum, la sfârșit de timp, am venit la tine și vin, omule, vin și te învăț să-L iubești pe Dumnezeu, și să-L dorești în tine cu iubirea Lui, ca să scapi de iubirea de tine, iubire care te vatamă, fiule. O, iubește-Mă pe Mine și caută să ai înțelepciunea aceea pe care omul o înțelege numai după ce se întâlnește cu Mine! Auzi-Mă, tată, că vreau să Mă auzi! Îți grăiesc plin de dor. Mi-e iubirea neodihnită, căci Eu numai în om Îmi am sălașul odihnei iubirii Mele ostenite de așteptare. Hai să ștergem de pe pământ urmele durerii Mele cea de la tine, că Eu te aștept să Mă ascuți și să-ți dau plata ascultării apoi, să am pentru ce-ți da plată, odihna iubirii Mele în tine, omule sleit de puteri. O, voiesc să pot Eu în tine, dar ia-Mă în casa ta, și pregătește-o ca să Mă iei în ea, că Eu aștept, aștept la ușa ta, și te aștept. Amin.

O, poporul Meu, în mijlocul tău grăiesc Eu așa cum grăiam cu Adam la început. Îți dau, tată, putere pentru postire de bucate, dar să-Mi dai ca să-ți dau, și să-Mi dai credința ta ca să-ți lucrez Eu toate cu ea. Și lui Adam i-am dat putere să poată, dar el a luat din sine și n-a mai avut din Mine dacă a făcut așa. Hai, fiilor, cu bucurie să trudim pentru viață, că Eu am venit la voi cuvânt ca să lucrez cu voi prin duhul ascultării de Dumnezeu și să-L bucurăm pe Tatăl cu împlinirea tainei învierii omului, măi fiilor. Amin.

O, cât de supus M-am arătat acum două mii de ani, Dumnezeu din Dumnezeu fiind Eu! Iată, au trecut patruzeci de zile de la praznicul nașterii Mele din mamă Fecioară și am ajuns acum la

praznicul întâmpinării Mele de către bătrânul Simeon în templul din Ierusalim, când M-au dus părinții Mei să Mă închine Domnului, după cum era datina în Israel. Ne-am supus unul altuia, Eu lui Simeon, și el Mie, căci așa lucrează cei ce au Duhul Domnului călăuzitor lor, și a văzut Simeon făgăduința Duhului Sfânt împlinită pe pământ, pe Mesia Mântuitorul, lumină neamurilor și mărire pentru poporul cel credincios. Amin.

Am grăit cu durere și cu duioșie, ca să-l deprind pe om cu durerea Mea, căci cine n-are durere de Mine nu poate să-Mi dea loc cu el pe pământ. Mă doare că nu Mă iubește omul. El zice că Mă iubește, dar el iubește și păcatul, iar păcatul din el este durerea Mea, este strâmtorare mare a Mea în el, este bucuria cea vrăjmașă, care l-a încântat pe om să se alipească cu ea și să Mă lase pe Mine cu suspin după el, cu rană pentru golul lui din Mine, după ce omul s-a alipit cu păcatul.

Îți binecuvintez credința și puterea și iubirea cea pentru zile de post, și bucură-te așa până la ziua praznicului învierii Mele, ziua biruinței Mele asupra morții, poporul Meu! Fă-ți, tată, rost de iubire, de multă iubire și hrănește-Mă cu ea în vremea postului tău de bucate, iar Eu voi petrece cu tine și Mă voi da ție de hrană, tată, că tu ești poporul Meu și M-am făcut în tine pomul vieții, și prin porunca Mea am pus Eu în mijlocul tău masa aceasta, hrana cea pentru fii, păzită de heruvimii sabiei de foc, care se învârtește cu vâlvătaie în poarta raiului desfătării ca să păzească pomul vieții, hrana cu care Eu Mă dau ție în fiecare zi în vremea aceasta atâta de lipsită de iubirea omului cea pentru Dumnezeu.

Binecuvintez peste tot pe pământ puterea cea mântuitoare pentru zilele de post care încep acum, dar pe cei ce nu se despart de păcat Eu nu-i binecuvintez. Eu sunt al celor ce Mă iubesc, numai al lor, iar ei sunt numai ai Mei și nu mai sunt ai lor. Așa iubire să fie pe pământ! Amin. Nu este iubire altfel de iubire pe pământ. Eu sunt Cel ce sunt, și Eu grăiesc aceasta. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Cu multă pace înăuntrul tău să fii până la ziua praznicului învierii Mele! Stai de-a dreapta Mea, fii unealta Mea, căci venirea Mea este cu tine, și Eu o dau pe ea tuturor celor ce-și pun inima ca să Mă cunoască în venirea Mea la tine, în glasul Meu cel de azi deasupra ta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 februarie 2010